

підвищення доступності та якості послуг для громадян, підвищення ефективності управління, забезпечення відкритості та прозорості влади. Використання цифрових платформ, штучного інтелекту, мобільних додатків, технології блокчейн, відкритих даних та інших інструментів дозволяє створювати інноваційні електронні сервіси та забезпечувати простий і ефективний доступ до державних послуг. Забезпечення високого рівня кібербезпеки та захисту персональних даних є надзвичайно важливим, а шлях до успішного впровадження систем ІО передбачає активне залучення громадян та зацікавлених сторін до їх розробки та впровадження, щоб забезпечити задоволення їхніх потреб та очікувань.

Література

1. [Сучасні підходи до електронного урядування](#)
2. [Освіта UA](#)
3. [КПІ ім. Ігоря Сікорського](#)
4. [Вікіпедія](#)
5. [CORE](#)

УДК 657.012.12

Райковська І.Т., к.е.н., доц,
Король О.Ю., викладач I кваліфікаційної категорії
Київський кооперативний інститут бізнесу і права

МОДЕЛЬ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПРОГНОЗУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

При здійсненні планування розвитку діяльності суб'єкта господарювання в довгостроковій перспективі основою є стратегічне управління, яке на сучасному етапі розвитку стало основою і одночасно інструментом ефективного довгострокового розвитку підприємства будь-якої галузі, для вирішення перспективних економічних завдань і досягнення соціально-економічної результативності. Особливу роль у посиленні значимості стратегічного управління відіграють постійні зміни внутрішнього та зовнішнього середовища, зміни поведінки конкурентів. У науковій і методичній літературі представлена велика кількість варіантів визначень стратегічного управління, які акцентують увагу на тих або інших аспектах цього складного управлінського процесу. Взагалі термін "стратегічне управління" сформувався в кінці 60-х років ХХ ст. з метою показати відмінність управлінської діяльності на вищому рівні з постановки та реалізації довгострокових цілей від управління поточною виробничою діяльністю підприємства. Вважаємо, що стратегічне управління слід трактувати з трьох підходів: процесний, що передбачає тлумачення стратегічного управління як процесу управління з метою здійснення місії підприємства за допомогою взаємодії його із зовнішнім середовищем; цільовий – орієнтація на

цілі і засоби, що ґрунтуються на визначенні довгострокових цілей підприємства і шляхів їх досягнення; комплексний, який ставить основним завданням здійснення реалізації управлінських рішень на основі використання стратегії підприємства з урахуванням можливості її динамічного оновлення, що забезпечує конкурентні переваги.

Теоретико-методичні основи стратегічного управління та місця в ньому стратегічного аналізу розглядалися в працях відомих зарубіжних та українських вчених Акоффа Р., І. Ансоффа, К. Боумана, В.О. Василенко, У. Глука, К. Друрі, М. Десмонда, Б. Карлофа, Р. Келлі, М. Мескона, М. Мінцберга, А.П. Міщенко, А.П. Наливайко, В.В. Пастухова, Д. Пірса, М. Портера, Т.І. Ткаченко, А. Стрікланда, А. Томпсона, Д. Хана, Р. Холла, Р. Форестера, З.Є. Шершньова та інші. Проте в сучасних умовах розвитку економіки завдання щодо складових процесу стратегічного управління потребує додаткових досліджень.

Класично етапи стратегічного управління представлені таким чином: аналіз середовища (забезпечує основу для визначення місії та цілей підприємства та розробки стратегії); формування стратегії (процес визначення місії та цілей підприємства, а також вибору стратегії досягнення цих цілей); реалізація стратегії (процес перетворення стратегії у дії на основі розроблених планів, бюджетів); оцінка і контроль реалізації стратегії.

В основу найчастіше описуваних у літературі з менеджменту моделей покладено принципи І. Ансоффа, М. Мескона, Г. Мінцберга та ін. Вважаємо, що процес стратегічного управління підприємством повинен бути, насамперед, безперервним (дана система здійснює такий управлінський вплив на підприємство, щоб і воно відповідно змінювалося, забезпечуючи існування його в довгостроковій перспективі); цілеспрямованим (передбачає орієнтацію будь-якої створеної системи стратегічного управління на формування та обґрунтування місії та цілей діяльності підприємства); гнучким (її своєчасне та адекватне вдосконалення відповідно до зміни умов функціонування підприємства, що дозволяє йому зайняти належне місце в зовнішньому середовищі); циклічним (процес стратегічного управління з постійним повторенням його етапів задля трансформації підприємства із наявного стану до бажаного, зміни параметрів зовнішнього середовища) та ефективним (досягнення високих результатів і оцінку ступеня досягнення критеріїв, які встановлено для окремих цілей та стратегій). Відповідно, модель стратегічного управління підприємством наступна (рис. 1).

Отже, запропонована концептуальна модель стратегічного управління підприємством дозволяє забезпечити довгострокове його функціонування у динамічному невизначеному середовищі за рахунок механізмів впливу на нього з метою зменшення невизначеності і своєчасної реакції. Так, вихідною ідеєю, що відображає сутність концепції стратегічного управління, є ідея необхідності врахування взаємозв'язку й взаємовпливу зовнішнього та внутрішнього середовища при визначенні цілей підприємств. Стратегії в цьому випадку

виступають як інструменти досягнення цілей, а для реалізації стратегій необхідно, щоб усе підприємство функціонувало у стратегічному режимі.

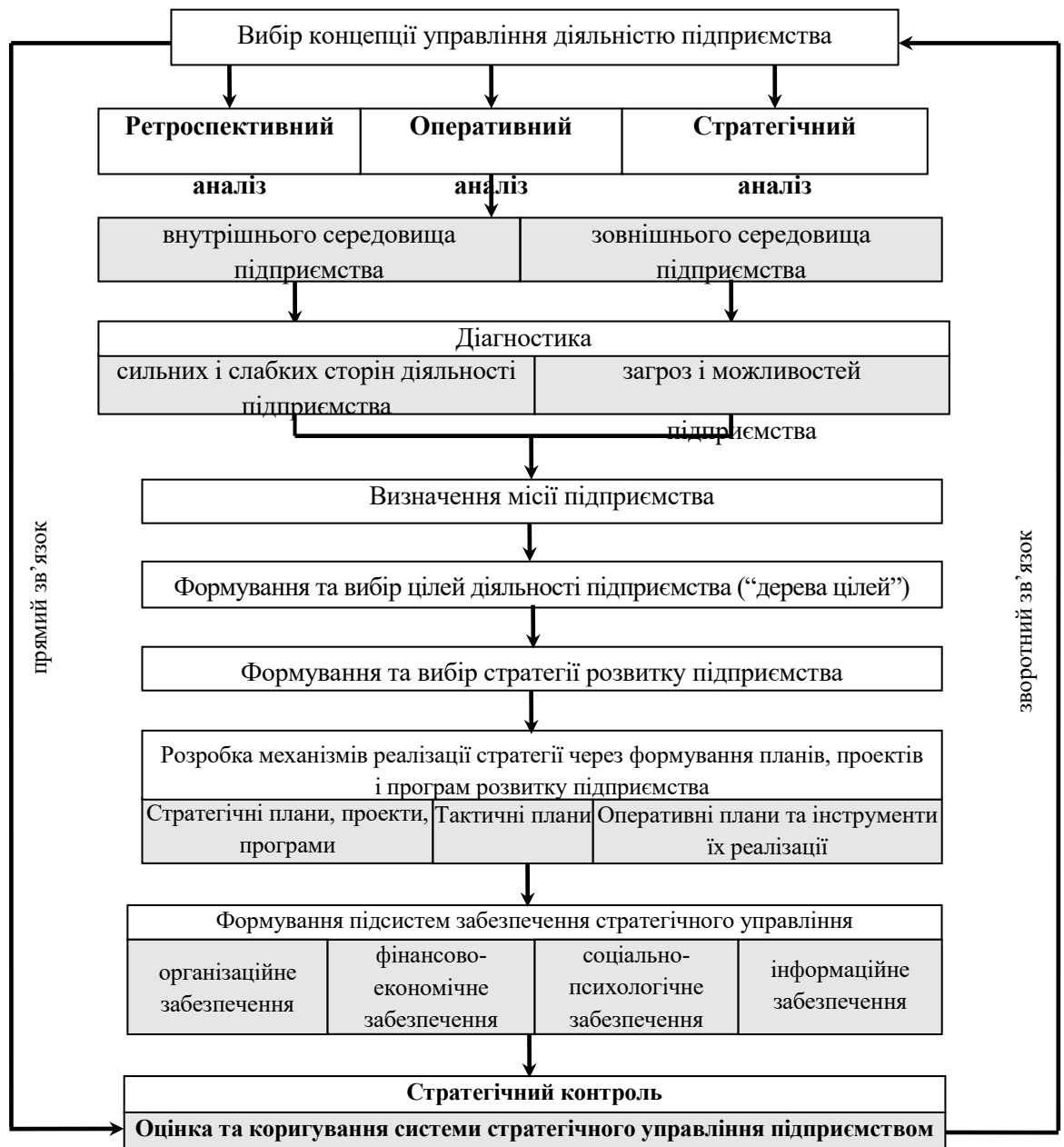

Рис. 1. Концептуальна модель стратегічного управління суб'єкта господарювання

УДК 005.658

Кирилко Н.М., к.е.н., старший викладач
Київський національний університет
технологій та дизайну

AGILE-МЕНЕДЖМЕНТ – ГНУЧКИЙ ПІДХІД УПРАВЛІННЯ У ВІДНОВЛЕННІ УКРАЇНИ